

— Да, прочитъ ми право казватъ сега мамо...

— И сигурно съвсемъ не ти остана време да разтворишъ приказкитъ, а! Какво ти казвахъ азъ!... Но къде е книгата!

Тя бѣ протегнала ржка и пипаше праздната торба.

— Тука я нѣма.

— Да, нѣма я... Но да не мислишъ, че съмъ я загубилъ, мамо... Дадохъ я...

— На кого си я далъ?

— Но тя ще ми я върне, мамо... Тя винаги ми връща, каквото и да ѝ дамъ...

— На кого си я далъ? — повтори майката съ учудване.

— На Мичето, мамо.

— На Мичето ли? Кое Миче?

— Не го ли знаешъ? Бай Панковото Миче, бе мамо, на бай Панко, нашия разсилень...

— Намѣрилъ си на кого да я дадешъ... Нали ужъ не искаше да се раздѣлишъ съ тая книга, а пъкъ си я далъ...

— Че защо, бе мамо? Не биваше ли? Ами като ми я поиска.

— Тѣ сж цѣла кола деца вкжши, ще ти я скжсатъ, ще я изцапатъ...

— Нѣма, мамо... Мичето ще ми я пази... Като сед-

нахме да си починемъ подъ върбата, нали знаешъ оная върба въ Медетъ, дето има щърково гнѣздо! Седнахме тамъ. И учителката седна до насъ... Почнахъ да си чета тихичко, па като завикаха децата: „Чети, чети, Янко, на гласъ чети — да слушаме!“ И учителката сжщо-

то каза... Започнахъ да чета... Прочетохъ „Седметъ гарвана“, прочетохъ и „Храбриятъ шивачъ“, па като почнахъ да чета „Розичка и Бѣлоснѣжка“, Мичето се заплака... Толкова ѝ се хареса приказката, че ми поиска да си я препише вкжши на тетрадката си...

Майката се усмихна на тѣзи думи и нищо не рече.

Калина Малина